

Winther: I Overensstemmelse med, hvad jeg før yttrede, skal jeg ikke inklude mig paa nogen Debat om denne Sag, da den har været tre Gange til 1ste Behandling her i Salen og to Gange har været henvist til et Udvalg. Jeg har allerede før gjort Rede for Grunden til, at den tidligere ikke er bleven fremmet videre, og jeg vilde anse det for at være aldeles unyttigt nu at give sig til at gjentage, hvad der er sagt her baade for og imod Forslaget. Der har tidligere været ført overordentlig lange og heftige Debatter om denne Sag, men jeg anser det for aldeles spildt Uleilighed nu igjen at debattere den, thi den kommer ikke et Skridt videre derved. Der er visse Oplysninger, som maa have, før den kan bringes videre, og dem have vi ikke faaet i forrige og næstforrige Session. Før vi faae disse Oplysninger tilveiebragte, vil jeg i det Mindste ikke være med til at debattere Sagen, thi jeg anser det for en gold Diskussion. Det ærede Medlem er imidlertid paa Bidspor, naar han tror, at jeg ikke har kunnet faae andre Medlemmer med til at indbringe Forslaget; jeg har slet ikke annodet Andre om at være med dertil. Da det ærede Medlem imidlertid tror, at Forslaget er saa lidt farligt; saa lad det gaa videre; det skaber jo da hverken ham eller dem, der dele hans Anskuelser. Jeg synes, at det Skadeligste, der nu kan ske, er, at vi anvende Tiden til at debattere denne Sag. Jeg for mit Vedkommende vil erklære, at der for mig maa fremkomme, hvad der vil i dette Møde, jeg skal ikke aabne min Mund mere, før Tiden er til at sige, hvorledes Forslaget videre skal behandles.

Sindenburg: Ved at forelægge nærværende Forslag udtalte den ærede Forslagsstiller, at Forholdene i forrige Samling vare af den Bestaffenhed, at vi — altsaa Udvalget — ansaa det for spildt Uleilighed at beskæftige os dermed, og at der derfor ikke kom Noget ud af hele Udvalgets Arbejde. Det tager sig derefter ud, som om Udvalget i forrige Samling havde arbejdet paa denne Sag, men som Medlem af det den Gang nedsatte Udvalg finder jeg mig forpligtet til i Sandhedens Interesse at sige, at vi aldeles ikke have arbejdet paa Sagen. Efter at Udvalget var blevet nedsat, og den ærede Forslagsstiller var bleven valgt til Formand, spurgte jeg ham, om der ikke skulde holdes et Møde, hvorpaa han svarede, at det slet ikke havde nogen Haft, Noget, hvori jeg fra mit Synspunkt ganske maatte give ham Ret. Lige som det imidlertid fra mit Synspunkt forekom mig ganske naturligt, at der ingen Haft var med at arbejde i denne Sag, som efter min Mening var dødsdød og aldrig burde være kommet frem, saaledes synes det dog, fra Forslagsstillerens Standpunkt at maatte være høist besynderligt, at han mente, det ingen- somhelst Haft havde med at arbejde i Sagen, og at det ikke engang var Umågen værd at beramme et andet Møde efter det første, hvori Udvalget

havde konstitueret sig. Efter at Sagen har været behandlet saa mange Gange, og i Genhold til det Synspunkt, den ærede Forslagsstiller selv fremhævede, nemlig, at det ikke var Umågen værd at beskæftige sig med en Sag, hvoraf der ikke kom Noget ud — det var kun at spille Tiden — forekommer det mig, det vilde være rigtigt, om Thinget nu denne Gang netop i Genhold til disse Grundsatninger negtede Sagens Overgang til 2den Behandling. Det forekommer mig, at det er det naturlige Resultat, som jeg altsaa skal tillade mig at anbefale.

J. Madsen: Jeg betragter snarere det foreliggende Lovforslag som en Slags Motiv for det Vigtige i den nuværende Tilstand, og derfor antager jeg, at det kan være brugeligt i et Udvalg til Begrundelse af det Uheldige i det Forhold, der finder Sted. Derfor vil jeg stemme for Lovforslagets Overgang til 2den Behandling, og dets Henvisning til det samme Udvalg, som skal behandle Præstestømningsloven, naar dette bliver foreslaet. Derved kan hele Spørgsmaalet komme til Forhandling i det samme Udvalg, og der vil altsaa ikke blive spildt synderlig megen Tid, naar et Udvalg kommer til at behandle det hele Spørgsmaal.

Winther: Jeg skal ikke inklude mig paa at tale om Sagen, thi jeg har jo afgivet den Erklæring, at der maatte fremkomme, hvad det skulde være, saa skulde det dog ikke friste mig til at tale om den. Derimod maa jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det i forrige Session, under de daværende Forhold mellem Rigsråd og Regjering, er gaaet mig, som det er gaaet flere andre Medlemmer, og som det, saa vidt jeg erindrer, ogsaa er gaaet Ministeriet selv. Jeg erindrer saaledes en Udtalelse af den ærede Justitsminister, som under Behandlingen af en anden Sag gjorde opmærksom paa, at man ikke havde villet beskæftige sig synderlig med den, og at man maatte finde dette ganske naturligt efter de Forhold, som da fandt Sted. Jeg erindrer ikke i Diebliffet, under hvilken Sags Behandling det var, at dette blev nævnt; men jeg siger kun, at jeg vist ikke har været ene om den Tanke. I næstforrige Samling var der nedsat et Udvalg om denne Sag, og dette forlangte forskellige Oplysninger af Ministeriet. Først henvendte man sig til det Ministerium, som man troede var det nærmestliggende, men efter et Par Maaneders Forløb, tror jeg, fik vi den Bæfted, at det ikke var dette Ministerium, der havde med Sagen at bestille, men et andet. Vi bleve altsaa vist fra Herodes til Pilatus. Man var imidlertid i Udvalget af den Overbevisning, at det, man havde forlangt Oplysning om, var et Moment, man maatte have oplyst, før man kunde gaa videre, men jeg veed ikke, hvorfor vi i forrige Samling skulde have